

L'amic dels nens

Cada matí surt a passejar. Sempre a la mateixa hora, minut amunt, minut avall. Abans no comenci, per a la majoria dels mortals, el tràfec del dia.

No sap per què, cada matí acaba enfilant el mateix camí. L'avinguda del Pessebre, just per sobre del cementiri. Passa de llarg el camp de tabac i les ovelles que hi pasturen. Un petit reducte de vida rural que perviu fossilitzat al bell mig d'Escaldes-Engordany. No arriba a l'església, sinó que trenca per un carrer que baixa a mà dreta i, no té temps d'adonar-se'n, que ja s'ha plantat al que s'ha convertit en el seu destí habitual.

Molt abans de veure'ls, n'intueix la presència per la flaire que li arriba. Una olor repugnant que és una barreja de suor de llet materna i de colònia Nenuco. Petits projectes de persona. Tots junts, sorollosos, ploraners. Se'ls mira, sobretot, amb recel. Amb por, i una mica d'odi.

Les parets de la façana de la guarderia són de vidre, decorades alegrement amb flors adhesives de tots els colors. I animals de les espècies més diverses, és clar, que a la vida real difícilment trobaríem junts: balenes rialleres, lleons amb expressió de gat, papallones proporcionalment gegantines...

Observa els nens de dins atentament. En segueix els moviments maldestres amb la mirada. Les passes eixarrancades de qui fa poc que camina i, a sobre, ho fa amb bolquers. La debilitat evident d'aquelles criatures no li desperta gens ni mica de compassió.

Es manté a prou distància com per no cridar l'atenció. Almenys no sembla que, fins al moment, ningú no hagi notat la seva presència. Ben bé podria ser invisible.

Sent tant de fàstic que fugiria, arrencaria a córrer ben lluny. Però no pot. La sang li bull. Qui sap què faria si mai es donés l'ocasió...

Mentre no es dóna, segueix amb aquella rutina diària, certament malaltissa., d'anar fins a la guarderia, quedar-s'hi una estona i després desfer la mateixa ruta fins a casa. Però de fet no és una cosa que triï voluntàriament, simplement s'hi troba.

Avui hi ha tornat. Ara mateix no ho sap, però aquest serà l'últim cop. Deu ser més d'hora que els altres dies perquè hi ha tot de mares –i algun pare, per ser justos– esperant a la porta amb el cotxet. Els plors dels bebès i les veuetes dels nens omplen de xivarri l'ambient. Amb estridències puntuals, que fan l'escena insuportable. Tanta criatura junta crisparia la persona més amable, més canallera del món.

Se'ls mira des de la distància habitual. Acostar-s'hi no seria prudent. En qualsevol moment podria patir un atac de pànic, i llavors ves a saber... Hi hauria alguna manera, indolora, de silenciar aquells petits monstres? Podrien callar... per sempre?

Les intencions poden ser les millors del món que, si l'atzar s'entesta a portar-nos la contrària, acabarem fent, molt possiblement, allò que no preteníem fer. I si no volem anar a algun lloc per alguna raó, no us preocupeu que aquesta mateixa raó acabarà venint a nosaltres. Si no us ho creieu, pregunteu-ho a Mahoma, o a Macbeth i el seu particular malson amb la profecia sobre el bosc de Birnam.

Aquella nena, encuriosida, se li està apropant. Una nena de dos anys, rosseta, tota bufona, que ha aprofitat que la mare estava despistada enmig del col·lapse de cotxets per deixar-se anar de la mà. Massa petita encara per ser conscient que el perill pot amagar-se en qualsevol racó, darrere fins i tot de l'aparença més simpàtica.

Amb cada passa de l'una, a l'altra banda hi ha més tensió. Ves-te'n, nena bufona. Aquí no t'hi vull. No t'imagines el que sóc capaç de fer si t'atreveixes a venir fins aquí.

Però la nena no en sap, de llegir els pensaments. Menys uns pensaments que, en realitat, no estan tan ben articulats, sinó que més aviat són una resposta instintiva a un trauma. Sí, efectivament, un trauma infantil. M'haureu de disculpar el tòpic.

Quan la té a tocar, no ho pot evitar i esclata. Perd els nervis, perd el control, ho perd tot. La ràbia l'encega.

Al cap d'uns segons, tot són xiscles i brams de la nena petita. La mare fa un bot i, en dues gambades, es presenta a l'escena del crim. Un crim que, de fet, no és un crim, però que de ben segur ho podria haver estat.

-Vols fer el favor de controlar el teu gos?

La mare, feta una fera, s'enfronta a l'amo del gos. Una gosseta, per ser exactes. La Kira, potser l'única West Highland terrier de tot el planeta que odia els nens. Mentre que els nens, en general, l'adoren: petiteta, blanqueta i peludeta com és. Amb la cua dreta, les orelles dretes. L'amiga natural de la canalla.

Quan encara era un cadell, un grupet de brètols que no havien fet els set anys van decidir jugar amb ella, passant-se-la com si fos una pilota. Des de llavors, com és natural, no hi pot, amb aquells éssers que encara estan per domesticar.

L'amo n'és conscient només a mitges, d'aquella aversió. Per això no pensava que hi hagués cap mal a anar a fer el cafè cada matí al bar que hi ha al costat de la guarderia, aprofitant que treu a passejar la seva gossa. És el final de l'estiu i fa bon temps. S'estava a la terrassa, esmorzava mentre llegia el diari, i tenia la Kira lligada amb la corretja a una de les potes de la taula. Però l'escàndol d'avui, els lladrucs de l'animal i l'espant de la nena, l'han convençut de canviar d'hàbits.

Vol creure que la Kira mai no faria mal a una criatura indefensa, però tot just avui, mentre prenia el cafè i abans no passés l'incident, llegia la notícia d'una nena de la Bisbal d'Empordà, també de dos anys, que ha hagut de rebre trenta punts de sutura després que el gos d'una veïna l'ataqués a l'entrada del bloc de pisos on vivien. El bull terrier se li havia tirat al damunt i l'havia estat mossegant al tòrax i la cama esquerra, fins que finalment la propietària i la mare de la nena van aconseguir apartar l'animal embogit. Una història veritablement espantosa.

Per si de cas, demà no trencarà per cap carrer i continuarà fins a l'església. Allà, normalment, només hi troba gent gran.